

עלים

עליון קבוץ סעד

בע"ה י"ח כסלו תשפ"ד | פרשת וישלח | 1.12.23 | גליון מס' 3321

מלחמת 'חרבות ברזל'
העלון במלון - גליון 7

נְעֻוְעִים הֵם כְּמוֹ זָרְעִים
בְּתוֹךְ הָאֲדָמָה,
מְצַפִּים מְאֻמִּינִים:
בְּסוֹף יִקְרָה דְבַר מָה.
מָה הַשְּׁעָה? הֵם לֹא יוֹדְעִים -
אִם קָר בַּחוּץ אוֹ חֵם.
נְעֻוְעִים הֵם כְּמוֹ זָרְעִים
עֹמֵק בְּחֻשִׁיכָה.
הֵם מְחַכִּים בְּסִבְלָנוֹת
לְזִמּוֹן שְׂיַעֲבֹר
צָרִיד אֵינְסוֹף נְאֻמָּנוֹת
בְּשִׁבִיל לְרֵאוֹת אֶת הָאוֹר.

מוקדש למשפחות החטופים
בתפילה שישבו כולם במהרה לחיק משפחותיהם

מתוך: אמילי: מבחר שירים של אמילי דיקנסון

עבת שלום

פרשת וישלח - לוו"ז השבת מאזן נבו יט המלח

השבת יתארחו במלון הרב אבי וד"ר יפה גיסר מעפרה, ברוכים הבאים!

מנחה גדולה	13: 15
הדלקת נרות	16: 15
מנחה	16: 25
קבלת שבת	
דבר תורה וערבית	
שיעורה של ד"ר יפה גיסר	17: 30
סעודת ליל שבת	20: 00-18: 00
בלובי עונג שבת עם פיצוחים, שירים ושיח עם משפחת גיסר.	20: 00

וביום השבת

סעודת בוקר	11: 00-7: 00
שחרית	8: 00
פרשת שבוע - הרב אבי גיסר (אולם תמר גן דקל, 1-)	11: 00
תפילת ילדים (במשחקה)	11: 00
מנחה א	13: 15
סעודה שלישית (בשרי)	15: 00-13: 30
מנחה ב	16: 10
שיעורון עם ד"ר יפה גיסר ואמירת תהילים (באולם תמר גן דקל, 1-)	16: 40
צאת שבת, ערבית והבדלה בלובי	17: 15
ארוחת ערב	20: 00-18: 30

פרשת וישלח - בין יעקב לישראל

בפרשת וישלח אנו פוגשים שני שמות של יעקב הנראים סותרים זה את זה. מצד אחד השם 'יעקב' - שם המבטא שפלות וענווה. עקב הרגל הוא האבר הנמוך ביותר בגוף. לעומת זאת, יעקב אבינו מקבל בפרשה שם נוסף - ישראל; שם המבטא התמודדות ומאבק. שרית עם אלוהים ואנשים ותוכל!

ענווה ושפלות אין כוונתן אפסות של האדם אלא הפתיחות שלו מול הגודל. 'יעקב' משמעותו שבסיס כל הגוף נשען על העקב. (זה מלמד אותנו) להיות מחוברים לקרקע; להבין היכן אנחנו ומתוך כך לאן ניתן להתקדם.

רק מי שמרגיש עצמו 'יעקב' זוכה להיות 'ישראל'. רק מי שמלא ענווה מסוגל ל'שרות' ולהתמודד. יעקב אבינו, אומרים חז"ל, 'לא מת'. רוחו של יעקב חיה לנצח בתוכנו. 'ענווים', אומר דוד המלך - 'ירשו ארץ'. דווקא הם יישארו לבסוף, לרשת את המציאות.

הרב חטי לונדין

קהילת סעד אבלה על פטירתו של חברנו היקר
חנו גולן ז"ל
 מוותיקי הקיבוץ
 שהלך לעולמו בשיבה טובה,
 ושולחת תנחומים מעומק הלב
 לילדיו: תמי, דויד, צפריה ורינה,
 לבני ובת הזוג, לנכדים ולנינים,
 ולכל המשפחה המורחבת

תמי פרידמן בן-לופט, הבת המכורה, סופרת לאביה חנו גולן ז"ל

אבא יקר ואהוב,

לא כך ראית לנגד עיניך את רגעי ההסתלקות. סירבת להתפנות מהבית כשפרצה המלחמה, וקיווית כל כך שתזכה לחזור שוב לסעד ולהיפרד עולמית. אלא שהאדמה שרעדה תחתינו וטלטלה את עולמנו שברה את ליבך וקרעה אותך מאיתנו הלילה. חבל הארץ האהוב שהיה משאת נפשך ותמצית חיך מתבוסס בדם. בייפחת הרגע הפך החלום לשברו.

ולמרות זאת, מצאת כוחות ותעצומות נפש עם שחרורך מבית החולים. מתהומות הכאב והיגון – סיפרת לילדים, לנכדים ולנינים סיפור מכונן שעליו גדלנו והתעצבנו:

לילה אחד יצאת כדרכך על גבי טרקטור להשקות חלקת לימונים שנשתלה שבועות ספורים קודם לכן. הטרקטור דרס בלא משים שתיל לימונים רך. הבחנת בכך, ירדת מהטרקטור וניגשת אל השתיל הדרוס. חברך האיץ בך ואמר – חנו, השעה מאוחרת, בעוד שעתיים עלינו כבר לקום לעבודה, חבל על הזמן.

אבל אתה לא ויתרת. בדקת את השתיל וגילית שיש עדיין סיב דקיק שמחבר בין הגבעול לבית השורשים שלו. ואז-פשטת את חולצתך וחבשת את השתיל בתקווה שייקלט מחדש. והשתיל החבוש – אכן התרפא, התאושש ונקלט, והפך לעץ מניב ועמוס פרי.

זה מה שבחרת – כמפונה, כפליט, להעביר לדור העתיד כמסר לכל מי שמנסה להתמודד עם הרצון להרוס, לעקור ולפגוע. כל עוד יש סיב דקיק שמחבר בין הגבעול לשורשיו – יש תקווה! עוצמת כוחות החיים והצמיחה גדולה לאין שיעור מכוח ההרס, הרוע והשחור.

בהתמודדות עם אתגרי הספר והפרחת שממת הנגב, העסיקו אותך שאלות הקיום הציוניות ובראש ובראשונה סוגיית המחסור במים. היית מחלוצי המהפכה של המעבר מהשקיה בהמטרה להשקיה בטפטפות, כנגד כל המומחים, אנשי המקצוע ומדריכי החקלאות המנוסים.

באחד הדיונים שהתקיימו אצלנו בבית, זכור לי משפט שנצרב בתודעתי והוא מלווה אותי כמצפן וכמוטו בכל תחנותי חיי כאשת חינוך. בלהט הוויכוח אמרת למרכז המשק שהתנגד בתוקף: תדעו לכם שבהשקיה בטפטוף אף טיפה שאנו זקוקים לה כל כך לא תלך לאיבוד- היא תגיע ישירות לבית השורשים של הצמח.

שאלתי אותך בשבועות האחרונים איך הרהבת עוז לעמוד מול כולם? וענית לי: כל חיי נהגתי שלא להקשיב להגיון המקצועי, אלא פשוט להקשיב ולהרגיש את העץ.

בשנים האחרונות הקדשת את עצמך לכתובת תולדות המשפחה והקיבוץ. כשראיתי אותך מושקע בכתובה צפו לנגדי דבריו של עגנון:

"מי שנתן לו אלוקים בידו עט סופרים הרי זה צריך לכתוב את מעשה ה' ונפלאותיו עם בני אדם-ואם על עצמו יכתוב - רק עד כמה שהוא חלק מישראל עמו..." (מתוך "מעצמי אל עצמי" – עגנון).

הדברים שבחרת להעלות על הכתב בספרך – מתנים את מעשה ה' ונפלאותיו עם בני אדם, ומתקשרים לפרקי התקומה וההתיישבות החלוצית, ולחבלי הבנייה וההשתרשות של קיבוץ ספר דתי בלב הנגב המערבי.

מבעד לביוגרפיה האישית – משתקפת תמונה מקיפה ונרחבת בפרספקטיבה של דור שבחר לקשור את חייו האישיים עם משימות השעה הלאומיות, ולהקים חברה מופת המשלבת באורח חייה את ערכי היסוד היהודיים - תורה ועבודה. הסיפורים והאנקדוטות מבטאים את יראת הכבוד הגדולה לעשייה ולבניה מבלי לבזו ליום הקטנות, אלא להיפך – להתמיר ולקדש אותו. כך גם חשנו את האווירה בבית ההורים- פיעמה בו תחושה של ייעוד, משמעות ושאר רוח.

לימים, כשנישאתי לירמיהו וזכיתי להכיר מקרוב את הוריו של ירמיהו – סוקו וציפורה, הוארה עבורי דרך חייכם באור חדש והשתקפה בסיפור שסיפרה ציפורה על בן דודה ששאל אותה פעם מדוע היא מתעקשת לעבוד בחקלאות כבר 30 שנה ולא ממצה את כישוריה ונטיותיה בתחום האינטלקטואלי. וכך השיבה לו: כשמתייחסים לעבודה כאל פרנסה, היא הופכת לעול מכביד, מעיק ושוחק. אבל כשמתייחסים לעבודה כאל "עבודה", בקונוטציה של עבודת בית המקדש, היא מקבלת ממשות של ערך נשגב של תיקון עולם, והאדם נהיה שותף לבריאה.

בביתם של סוקו וציפורה התוודעתי גם לפירושו של המגיד ממזריץ'- רב סבא של ירמיהו, לפסוק ס"א בתהילים הרואה בפסוקים אלו דו שיח בין הנשמה לבין בוראה. כשמגיע תורה של הנשמה לרדת לעולם היא מבקשת "ישב עולם לפני אלוקים". הקב"ה מפגיע בה ושואל: "חסד ואמת מן ינצרוהו?" - ואז מתרצה הנשמה ומקבלת על עצמה את הדין לרדת לעולם המעשים, כדי לנצור חסד ואמת כאן עלי אדמות ולזמר שמו לעד.

אבא ואמא, אתם שילמתם כל חייכם את נדרכם באמונה וזימרתם שמו לעד בניגון המיוחד שלכם שממשיך לפעם גם בדור הבנים, הנכדים והנינים. ואנו, בעמדנו כאן היום, בימים בהם הורים קוברים את בניהם שנקטפים בדמי ימיהם, יודעים להודות שמילאת את ימך, נשאת ונתת באמונה, ציפית לישועה, וכדרך העולם וכסדר העולם אנחנו הם אלו שמלווים אותך.

ועכשיו כשהתחברת עם אמא, תהיו לנו מליצי יושר ותאמרו למלאך המשחית בעם: "רב, עתה הרף ידך".

הסב, שחנה בלס, סופר לנכדו לירון שניר ז"ל

הצבי ישראל על במותיך חלל, איך נפלו גיבורים.

אבל גדול נפל על משפחתנו. נכדנו היקר לירון נפל בקרב המר של חיסול החמאס בעזה.

לירון, שגדל בבית ציוני דתי, היה נער חמודות.

במבט ראשון היית מתאהב בו.

פרח שגדל וצמח, שהיה גבר רציני בעל השקפת עולם. חביב על הבריות ומוצא חן בעיני אלוקים ואדם.

אהב את הארץ, המולדת. אהב ללמוד תורה. סיים את לימודיו בהצלחה והחליט להתחזק לפני צאתו לצבא, למד שלוש שנים בישיבת מעלה אליהו.

תמיד עמד במשימות והיה מקבל כל משימה ברצינות ובאהבה.

עמוד האש ההולך לפני המחנה. היה אהוב במשפחתו וזכה להערכה בקרב חבריו, מוריו, חניכיו ומפקדיו.

בעוד שבוע היה אמור לחגוג יום הולדת 26.

בשבוע שעבר קבענו להיפגש בבאר שבע. לא ידענו שזה יהיה מפגש פרידה מלירון. הצטלמנו, התחבקנו והתנשקנו. היה מפגש מרומם.

ועתה כאשר אתה בשיא עלומיך – אנחנו נפרדים. נכד יקר שלנו. תמיד נזכור אותך כאדם ערכי וחביב. נזכור כמה אהבת לבוא לבקר אותנו בסעד, ולהתקשר מדי ערב שבת לדרוש בשלומנו ולשמוח אתנו ועם חברים בקיבוץ, לבלות חופשות ולהיפגש באהבה, תמיד תישאר בליבנו.

יהי זכרך ברוך,

באהבה סבתא וסבא.

"כי לא יטוש ה' עמו ונחלתו לא יעזוב".

עם ישראל חי!

מכתב שהיציא משרה ושמה בלס בסוף השבוע.

חברים יקרים,
ברצוננו להודות לקהילת סעד על החיבוק החם והאוהב ועל החיזוקים שאתם שולחים לנו, על דברי הניחומים לנו ולבני משפחתנו.
מחמם את הלב. היו ברוכים!
באהבה –

שרה ושמה

מכתב ממספחת שני, הוריו ואחיו של אירון ז"ל

לחברי קיבוץ סעד היקרים!
אנחנו מרגישים את החיבוק שלכם, שאתם אתנו בכאבנו. מעודדים, תומכים ומחזקים אותנו ואת משפחתנו מודים לכם מקרב ליבנו השבור.
יהי רצון שנדע ימים טובים מאלה.
בהוקרה –

פזית מוסי, של ואירון שני

מכתבו האחרון של סרן אירון שני הי"ד שנכתב לפני הכניסה לצנה

זה סוף סוף קורה. כבר התחלתי לאבד תקווה שניכנס, ובי"ה יש לי את הזכות לקחת חלק במלחמה ולהיות בתוך עזה. להילחם, להחזיר את הכבוד של צה"ל ועם ישראל, ובעיקר לדאוג שלעולם לא עוד!
מה שהיה זה לא מה שיהיה, ואנחנו חזקים יותר, טובים יותר, מוסריים יותר, ולנו יש את התביעה האמיתית על החיים ועל הקיום שלנו בארץ ישראל.
וזה הזמן לומר זאת בבירור לעצמנו ולכל העולם: עם ישראל חזק, וכל מי שינסה או ירצה לפגוע בנו, יקרה לו מה שקרה לחמאס. יש עוצמות בעם, יש אחדות, וכואב שהקב"ה צריך להראות לנו את זה בדרך הקשה. אבל אני שמח שמתגלות ויוצאות לפועל כל העוצמות והאחדות העם.
ועכשיו זה תורי, להיות, להילחם להעז ולפקד על צוות בעת הזאת, במלחמה הזאת. בעוז וענווה אמלא את התפקיד ואוביל את הצוות בקרב.
אנחנו חזקים ומלאים בעוצמות, שמח על הזכות לקחת חלק!
אם חלילה יקרה לי משהו, אני אוהב את המשפחה שלי, ובזכותם אני מי שאני.
צריך לזכור להיות בגדלות, לאהוב את החיים ותמיד להוסיף טוב בעולם. לשמח אנשים, לראות את החלש ולעזור לו. לחייך לאנשים, לזרוק מילה טובה.
להיות טוב זאת השאיפה. טוב לכל, וזה לא עולה לנו כלום, להיות טובים ולעשות טוב.
שמח על החיים ועל מה שעשיתי והייתי, עבור העם שלי, עבור מי שהיה סביבי לאורך השנים והצלחתי להשפיע עליו טוב. אנחנו צריכים להיות טובים ולעשות טוב!

המכתב נמצא בפלאפון של אירון ז"ל.

ונמסר לצלפון של ידי הסבתא והסב שמה ושמה בלס יבדל"א.

סיפורת של משפחת ביילי באופקים בשנת השחורה ראיון עם מיכל ביילי.

מיכל (30), חברת סעד, נשואה לגיא (31), אמא לעבריה (8), הילל (6), תלם (3) ואסיף (חודשיים). בשמחת תורה התארחו בני המשפחה אצל אמא של גיא באופקים.

"הסיפור שלנו התחיל כמו כולם, סביב 30:6. באופקים לא היו מטחים מטורפים כמו שמספרים בסעד, ולא הבנו מיד שמשוהו קורה. נכנסנו למרחב המוגן (מתחת למדרגות), פרסנו לילדים מזרונים וחמותי הביאה להם חטיפים כדי שיעבירו את הזמן בכיף. אריאל, אח של גיא וטל, גר שני בתים מחמותי, והוא תמיד היה "ילד של אמא" ודאג לה לכל דבר. הוא בא מיד לקרוא לה כדי לבוא למיגונית בחוף, כי בבתים שם אין ממ"דים. היא העדיפה להישאר במרחב המוגן בבית, ואחרי כמה דקות אריאל חזר עם אשתו שושנה וילדיהם אבישג (7) וצוריאל (5).

משם הדברים התגלגלו מאוד מהר: בין האזעקות יצאנו לרגע החוצה לראות יירוטים כמו בכל סבב רגיל, אבל אחרי כמה דקות התחלנו לשמוע רעשים שאנחנו לא מכירים וזיהינו קולות ירי. שאלנו את אחד השכנים שהיה אף הוא בחוף אם הוא יודע מה זה, והוא אמר שיש מחבל בעיר וששוטרים מטפלים באירוע. היה נשמע שהכל בשליטה.

שמענו כמה מוקדים של יריות, אבל אחד מהם הלך והתקרב, הצליל העמום התחדד מרגע לרגע. לא הבנו מה קורה אבל רצנו פנימה, אריאל נעל את הדלת, סגר את החלונות והגיף את התריסים ועלינו לקומה השניה. עלינו במחשבה שאולי יהיה כדור תועה שייכנס לתוך הבית. לא חשבתי בשום צורה שייכנסו לתוך הבית... לא נראה לי שמישהו חשב. בקומה למעלה יש חדר פנימי קטן, שם היינו 11 אנשים: 5 מבוגרים - חמותי, אריאל ושושנה, גיא ואני ו-6 הילדים. בשלב הזה אנחנו המבוגרים יצאנו לחדר ממוך, שמסקיף על הרחוב, כדי לנסות להבין מה קורה.

מהחלון ראינו קבוצת חיילים עולה במעלה הרחוב ומלמעלה יורד שוטר עם אקדח שלוף כדי לחבור אליהם. אבל אז ראינו שהם יורים עליו, ולא הבנו: גיא היה בטוח שזה דו"צ. הוא פתח את החלון, הוציא את כל פלג הגוף העליון שלו וצעק להם: "לא לירות!!! זה דו"צ! הוא משלנו!!!!" לא העלינו על דעתנו שה"חיילים" האלה הם בכלל מחבלים! לא אשכח את התמונה של השוטר מרים את כובע המשטרה שלו כשהוא מסתתר מאחורי הפח וצועק "מכוחותינו!", הם התקדמו עוד כמה צעדים וירו בו, קראו לו רוני ז"ל, והוא היה ההרוג הראשון ברחוב שלנו. סגרנו מהר את החלון וחזרנו לחדר הפנימי. אריאל ואני ניסינו להתקשר למשטרה אינספור פעמים אבל לא היה מענה. התקשרתי לגיסי, שהוא יו"ר צח"י בנחל עוז, ואמרתי לו שיש יריות ברחוב ואם הוא יודע מה קורה. הוא אמר לי שיש מצב בטחוני מורכב מאד ושנישאר בממ"ד. לא הצלחתי אפילו להגיד לו שאין לנו ממ"ד...

אני זוכרת שברגע הזה לא הבנתי כלום, אבל מיד כשנכנסנו לחדר אמרתי לילדים שהם חייבים להיות בדממה מוחלטת. ידענו שמשוהו לא טוב קורה. הכל היה מאוד מהיר. אחרי זמן קצר התחלנו לשמוע קולות בערבית. הם מנסים לפתוח את החלון, שוברים את התריסים, מנסים לפרוץ את הדלת הנעולה ומחלקים הוראות אחד לשני בערבית. בשלב הזה אנחנו מבינים בוודאות שאלה מחבלים ולא יודעים מה לעשות.

שושנה הציעה שנסתיר את הילדים מתחת למיטה, אריאל ואני חשבנו שצריך לצאת מהחלון, גיא חשב שאנחנו חייבים להישאר בחדר כי היריות הן מבחוץ. הכל מתנהל בלחישות ובפחד מוות. הילדים היו בדממה מוחלטת. אלה שניות נוראיות. אני זוכרת שלחשתי לגיא: "אם נישאר כאן הם יהרגו אותנו". מי חשב שאי פעם יצא לי להגיד משפט כזה!...

להישאר בחדר זה היה להיות כצאן לטבח - אנחנו 11 אנשים בחדר קטנטן, רימון או צרור אחד ואנחנו גמורים, מצד שני גם מחוץ לבית מחכה לנו אותו דבר. היה שם איזה מוט ברזל שהיה חלק ממתקן כושר, אריאל לקח אותו ונעמד בפתח החדר כדי שאם יגיע מחבל הוא יוכל להילחם בו. בסופו של דבר הוא זה שחתך את ההתלבטויות וקיבל את ההחלטה שיוצאים. הוא אמר לשושנה לפתוח את החלון ולצאת מיד. בשלב הזה אנחנו לא יודעים אם המחבלים כבר היו בבית או עדיין בחוף. שמענו את הקולות שלהם ממש קרוב, ולאורך כל הזמן יריות בלתי פוסקות.

שושנה פתחה את החלון וקפצה ראשונה לגג של המחסן, אחריה הילדים הגדולים, אחד אחרי השני, אני יצאתי עם תלם על הידיים, גיא עם אסיף, ואז חמותי, ואריאל חיכה אחרון שכולנו נצא ועמד מוכן עם המוט הזה כל הזמן.

מהגג של המחסן קפצנו לגג של השכנים. שושנה גיטתי, בתושייה גדולה, היא שהחליטה לפנות אותנו, והובילה אותנו למסתור של דוד השמש, שהגן עלינו. (בדיעבד, כשעלינו לשם ושיחזרנו, לא הבנו איך עשינו את זה. החלון קטן, הגגות בגובה של למעלה מ-2 מטר, עם ילדים קטנים על הידיים...).

ארבעת הילדים הגדולים שכבו מתחת לקולטים וחמותי ירבה לידם והגנה עליהם, ואנחנו עם הקטנים עלינו, נצמדנו לקירות המסתור. ראינו שאריאל לא מגיע, ושושנה בכתה ולא הבינה איפה הוא. אני באמת לרגע לא חשבתי שקרה לו משהו. הרגעתי אותה שהוא איש בטחון והוא יודע מה הוא עושה. יש לי עדיין בראש את התמונה שציירתי לעצמי, איפה בדיוק בבית הוא מתחבא כי הוא הבין כנראה שהמחבלים קרובים ולא הספיק לצאת. אמרתי לה שיהיה בסדר, אבל אחרי הרבה זמן כשראיתי שהיא ממשיכה לבכות, קצת נסדקה לי המחשבה הזאת וחשבתי שאולי היא מרגישה משהו שאני לא מרגישה.

היינו על הגג למעלה משלוש שעות, שמרגישות כמו סרט: שומעים צעקה: "רימון!", בום חזק, ושקט. שמענו אזרחים גיבורים שמתאגדים ומנסים להילחם, ובעצם שמענו בלאגן של כוחות לא מאורגנים, אבל לפחות הרגשנו שאנחנו לא לבד. שמענו את ה-RPG שירו לתוך הבית, והרגשנו איך הכל רועד, עף עלינו טיח, ותוך כדי נשמעות אזעקות ואנחנו על הגג תחת כיפת השמיים, אין לאן לברוח. אני זוכרת רגע שיש אזעקה ואז בום מטורף ופתאום ראיתי עץ דקל באוויר ומיד אחריו הרבה עשן שחור והבנתי שהיתה פגיעה ישירה בבית, ברחוב שמולנו.

הילדים בכל הזמן הזה היו מדהימים! אין איך להסביר את זה, הם פשוט התמזגו עם הגג. שכבו ולא צייצו. אני חושבת שהם היו באיזשהו ניתוק. הילל אפילו אמר לי שהוא נרדם על הגג ואז פתאום התעורר וזכר איפה הוא. עבריה לחשה לי מתי שהוא: "אמא, מתי זה ייגמר?", ואבישג, האחיינית שלי, הציעה: "בואו נעשה את עצמנו מתיים". הבומים היו כל כך חזקים. לא ראינו הרבה אבל שמענו תופת.

תלם צרח בהתחלה וגיא חיבק אותנו וסתם לו את הפה עם היד, וזה מיד זרק אותי לסיפורי השואה שהורים בטעות חנקו את הילדים שלהם כדי שלא ימצאו אותם. סימנתי לגיא שיריד את היד והוא הסביר לתלם בלחש שחייבים לשמור על שקט. במזל תלם עלה עם מוצץ שמאוד עזר לו. בכל בום חזק הוא נשען אחורה, עצם את העיניים וסתם את האוזניים, לא לראות, לא לשמוע, באיזשהו שלב הוא הפסיק גם את זה. הגדולים נאלצו במשך שעות לא לזוז. כשבאו לחלץ אותנו ועבריה קמה, ראיתי שכל הפנים שלה היו מלאות אבנים ולכלוך שנדבקו מהגג, היא אפילו לא הרגישה. את אסיף הקטנה הינקתי הרבה כדי שלא תבכה. שושנה רצתה לצאת לראות מה עם אריאל, וגיא עצר אותה, במחשבה שאם היא יוצאת, מגלים אותנו והורגים את כולנו. היא ממש רצתה ללכת, אז גיא הניח עליה את תלם וביקש ממנה שתעזור לו איתו. בעצם כדי שלא תקום. גיא היה בדריכות פיזית במשך כל הזמן כדי להיות מוכן להדוף את מה שיבוא, מצאנו שם ראש מטאטא ישן וזה הנשק היחיד שהיה לנו.

ברגעים האלה לא חשבנו על גודל האירוע, ניסינו רק לחשוב צעד קדימה. שמענו שזורקים רימון, אז תכננו בלחש שאם יזרקו לכאן נזרוק אותו למטה. ואם יגיע מחבל מהצד, נדחוף אותו מהגג. לא באמת היה אפשר לחשוב על כל מה שמסביב. החזקנו פחד בעוצמה גבוהה יותר מידי זמן. ובאיזשהו שלב אני זוכרת שהרגשתי ריפיון. נחתה עלי מין שלווה כזאת, השלמה עם המציאות. אמרתי לעצמי שעשינו כל מה שאנחנו יכולים, ואם זה ה"מכתוב" שלנו, אז לפחות שיבואו מאחורינו כדי שלא נראה, ושזה יהיה מהיר ולא כואב, ולפחות כולנו יחד ואף אחד מאיתנו לא יישאר לסבול על כל המשפחה שהלכה.

אנחנו נמצאים שם כבר הרבה זמן, ושומעים לחימה ופצועים, ושושנה בוכה ולא ברור איפה אריאל, ואני רואה את חמותי ואת גיא אומרים "שמע ישראל". אני זוכרת את עצמי מסתכלת על אסיף שישנה עלי וחושבת: לא יכול להיות שזה הסוף שלך. את רק התחלת. היא הייתה בדיוק בת חודש בשמחת תורה. ואמרתי לעצמי שזה לא הגיוני. למרות שלצערי זה היה הגיוני במקומות אחרים...

הבנו שכוחות שלנו הגיעו לרחוב ושדברים נעשים מסודרים יותר, מישהו אחד צועק פקודות. שמענו שהם מתחילים לדבר על זה שהמחבלים על הגגות ולשם צריך לירות אבל גם אנחנו היינו שם ואף אחד לא יודע. גיא תפס פיקוד, הוא לקח סיכון והרים את הראש לגובה הבטון של המסתור, כשהוא דואג שיראו טוב את הכיפה שעל הראש שלו והצליח ליצור קשר עין עם איש כוחות הבטחון שהיה בצד השני של הרחוב. הוא נפנף לו עם הכיפה ועם מוצץ,

בניסיון להסביר לו בפנטומימה שיש פה עשרה אנשים וילדים. הוא סימן לו עם אצבעות הידיים, והאיש שואל אותו: 10 מחבלים??? 10 ילדים??? זה היה סיפור בפני עצמו. רק לנסות להסביר מי אנחנו ולמה אנחנו על הגג בלי לדבר. באיזשהו שלב הכוחות העלו רחפן כדי לבדוק מה קורה ולאמת נתונים. היה מעלינו גם מסוק משטרתי שהפעיל כרוז: "כל תושבי אופקים לא לצאת מהבתים", כמו בסרט.

אחר כך הגיע חייל אלינו לגג, לא יודעת מאיפה. אני זוכרת שבכיתי מהקלה שהנה זה נגמר. הוא אמר לנו שעכשיו יורידו אותנו, וגיא אמר לו שיש לנו עוד אחד בתוך הבית. החייל התקדם שני צעדים וראה את אריאל, הוא מיד קרא לגיא, ושאל אם זה אח שלו. גיא ראה את אחיו אריאל ירוי בראש. הוא שכב כל הזמן הזה כמה מטרים מאיתנו. אנחנו יודעים שמה שהיה שם זה שאחד המחבלים איגף מאחור, מהמרפסת של המחסן שאליו יצאנו. אריאל היה ממש רגל בפנים ורגל בחוץ על החלון ושם נורה ונפל על הגג.

גיא חזר אלינו וחיבק את שושנה וסיפר לה. הבנתי מההתרחשות שמהו קרה אבל היו צעקות ויריות ולא שמעתי מה הוא אמר, אז שאלתי אותו עם העיניים: מה קרה? והוא סימן לי שאריאל איננו. אמרתי לו שהוא חובש ושיריץ לראות מה אפשר לעשות, זה לא יכול להיות! הוא יצא אליו שוב אבל לצערנו כבר לא היה אפשר להציל אותו. מנחם אותי מאד לדעת שאריאל לא סבל וזה היה מהיר מאד.

חלק מהשוטרים חיפו עלינו ושניים אחרים הורידו אותנו מגג הרעפים של השכנים. נכנסנו לבית של השכנים ושם היינו עוד בערך 20 שעות, עד שהבית של רחל ('ירחל מאופקים' - השכנה) טוהר בסביבות ארבע בבוקר. במשך כל הזמן הזה אנחנו עדיין בשקט, הדלתות סגורות. ובכל הזמן הזה, בסיטואציה הזויה, אנחנו מעכלים מה קרה, וחווים אבל ראשוני בבית שהוא לא שלנו, עם אנשים שאנחנו לא כל כך מכירים, בפחד מתמשך. אלו היו שעות מאוד קשות נפשית. בארבע וחצי בבוקר הגיעה משאית של זק"א, גיא עלה איתם לגג לעזור להוריד את אריאל ואז גם ראינו את שמואל סמיט שחיבק ודאג, זה היה מרגיע לראות פנים מוכרות שבאו לעזור.

במשך שעות היינו בלי פלאפונים. רק בסביבות אחת בצהרים הצלחנו להביא את הטלפונים מהבית של חמותי שנשרף כולו, היו לי המון הודעות ושיחות שלא נענו. התקשרתי לאפרת (ביליה) גיטתי. הכל בשקט עדיין, גיא ביקש שאברר קודם כל מה המצב אצלם, היו אצלם חברה מהמסיבה וכשהבנתי שכולם בסדר שם, סיפרתי לה שפרצו מחבלים ואריאל נהרג, טל היה עם כיתת הכוננות של סעד, מחוץ לבית ועדיין לא ידע. התקשרתי גם לאחים שלי משדרות, נירים ונחל עוז לבדוק שכולם בסדר, אבא שלי סיפר לי אחרי זה, שלנו הם הכי פחות דאגו, והיו רגועים שאנחנו לא בסעד בחג...

רק במוצאי שבת התחלנו לקלוט את סדר הגודל של האירוע. אני זוכרת שחמותי, שהיא אישה באמת גיבורה ואצילית, עוד לא קברה את הבן שלה ואמרה תודה לאל שככה זה נגמר. זה הזוי להגיד על זה תודה לאל, אבל כשקלטנו את הזוועות, וההתעללויות, והחטיפות, הודינו על כך שהוא לא סבל, שהם לא נגעו בו, לא חיללו אותו. מוות נראה לנו כמו סוף העולם, אבל גילינו שיש דברים הרבה יותר גרועים מהמוות.

אריאל היה הילד הכי מצחיק במשפחה, זה שמרגישים את ההבדל אם הוא נמצא במפגש או לא. הוא תמיד עשה שמח, שטויות עם הילדים, סיפר סיפורים, חלם חלומות, לא עניין אותו גם אם הצחוקים הם בכלל עליו, לקח הכל בקלות, בלי אגו. אהב בעוצמה את אשתו והילדים, ואת אמא שלו, היה איש משפחה מכל הלב ובשלבן מדופלם. אם אתם, שקוראים את סיפורנו, רוצים לקחת ממנו משהו - קחו איתכם בכיס קצת מהקלילות שלו, שימו על הלב איזה סיפור מצחיק לספר, תעלו לאנשים חיוך על הפנים, כי זה בדיוק מה שהוא היה עושה בכל מקום שאליו הגיע. זה, ושקשוקה...

ראינה והצלתה צ'ל
הכתבה: רותם קוט.
הראיון מקוצר במקצת.
הראיון האלא שמוך
במצרכת.

משפחת ביליה בקמפינג
משפחתי, לפני כשנה

חלקו הני fe הראיון עם מנחם פלומאטס – על השליחות הנוסח המלא שמור במערכת.

(המשך הראיון מן השבוע שעבר. הראיון מעובד ומקוצר. הנוסח המלא שמור במערכת).

בשבועיים האחרונים, החל מן ה-6.11, יצאנו לשליחות הסברה בארצות הברית של אגודת ידידי מד"א. קבוצה של ארבעה פרמדיקים שפעלו בשבת השחורה – כולם חוו התמודדות, כולם התגייסו, כולם היו בסיטואציות שקצרה בהן ידם מלהושיע.

(בשדרות, למשל, נכנסה אותה פראמדיקית [שיצאה עם מנחם לשליחות] עם אמבולנס ממוגן ירי שמסוגל להכיל פצוע אחד בשכיבה - 15 פעמים!!! היא נכנסה ויצאה לכיוון בנין המשטרה. איזה אומץ! נכנסה ויצאה, וטיפלה ופינתה אותם לאזור חלץ. חיכו שם שיירות של אמבולנסים ונט"ן. דיווחה על המצב שלהם, נכנסה, חיכו לה ושוב ושוב...)

נסענו ארבעתנו לארצות הברית. התפצלנו לשני צוותים, למזרח ולמערב. עבדנו עם אגודת הידידים של מד"א בארצות הברית. המטרות היו הגברת המודעות, שיח על מה שקרה באותה שבת. גילינו הרבה מאד צמא ורצון לדעת. מה קרה, מה קורה כרגע בארץ, כמו שאומרים: באנו לחזק ויצאנו עוד יותר מחוזקים. נפגשנו בעיקר עם קהילות יהודיות אורתודוקסיות, למרות שהיו גם עצרות של יהודים ונוצרים אוהבי ישראל. במוצאי שבת ב-JCC המרכז היהודי של הקהילות, הגיעו למעלה מ-400 איש לעצרת הזדהות ותמיכה בישראל להשבת החטופים וכן נגד האנטישמיות. נסענו גם לווינגטון לעצרת למען החטופים ונגד האנטישמיות. זה נושא שמאד מאיים כרגע על יהודי ארה"ב.

השמאלנים הרדיקליים, מי שנקראים "פרוגרסיבים" הם נגד הציונות אפילו. ישנם בין מיליון וחצי לשני מיליון יהודים אורתודוקסים, ומה על השאר? באוניברסיטאות ובמכללות, בקולגיים, במוסדות להשכלה גבוהה - שם פוגשים הרבה מאד אנטישמיות ואנטי ציונות. אחוז המוסלמים עצום. יש הרבה מאד מוסדות להשכלה גבוהה שממומנים על ידי מדינות ערביות כמו קטאר.

אני חושב שהשליחות הזו עזרה לי להבין כמה שזה היה חשוב.

היינו בחמש מדינות, שתי פגישות בבוקר, שתיים בערב, בבתי כנסת, מפגשים בבתיים בהם מביאים הרבה מאד שכנים. בתיכונים - שם נפגשנו עם חברה בכיתות י"ב לשליחות, לתת להם "ציונות", אלה חברה שאינם אחר כך לארץ, חלקם אפילו עולים לארץ.

הגענו כמי שהיו באותה שבת, כמי שחיים בעוטף, הבאתי את הסיפור שלנו, את האתגרים שלנו בעבר בהווה ואולי בעתיד...

ובעיקר לחזק ולהחדיר את ההבנה שכולנו יחד כרגע, כולנו צריכים להיות כתף אחת, וכמה חשוב עכשיו האיחוד בינינו. כל הזמן דיברנו על אחווה על אחדות.

צבוק ביקש ממני שבכל מפגש נסיים במשפט "עם ישראל חיי", הקפדתי על זה מאד. סיפרתי בכל מקום את הסיפור של דור ז"ל ושל צבוק. על גבורה של אבא שעוסק בהצלת חיים, תוך כדי ידיעה שהבן שלו נעדר, ועם כל זה ממשיך לעשות מה שהוא עושה בגבורה עילאית, ובסופו של יום מתבשר בבשורה המרה. סיפרתי כמה שהוא מחזק אותנו עד היום, כמה שהוא מנסה לאחד את השורות ואת העם. שיהיה להם מודל לחיקוי, ושיבינו כמה אנשים חזקים פה, גם בחזית וגם בעורף.

(שאלתי את מנחם האם בתוך מד"א יש איזהו מערך של תמיכה נפשית למתנדבים ולעובדים).

באקדמיה מדגישים מאד את הנושא האנושי, את החמלה. בעבר הייתי שותף לכך, וגם לימדתי זאת במשך 13 שנים. יש סדנה של שלושה ימים בנושא עיבוד רגשי, התמודדויות בין הצוותים, עם המטופלים - בכל מיני תסריטים, מעלים את הדילמות, יש סדנה שלמה בנושא "הבשורה המרה".

וגם עכשיו במד"א היו הרבה שיחות זום, לכל מי שרוצה... לפני הנסיעה היו לי הרבה חששות. זה יכול להיות סוג של תרפיה אבל מצד שני זה גם סוג של משקע שעלול ללכת ולהצטבר. היו ימים טובים יותר וטובים פחות. היתה גם הכלה בינינו. היתה לי פרטנרית ממד"א שפעלנו ממש כצוות. ידענו להכיל זה את זה. כמובן שזה מאד סוריאליסטי - מצד אחד להיות אלפי קילומטרים מכאן, ומצד שני לדבר על זה כל הזמן. לחזור ולספר ולחזור

לספר. בימים הראשונים, כשפתחתי חדשות, הייתי אומר: אולי זה לא מציאותי כל מה שקורה פה?... אבל התמיכה קיימת.

גם בנווה, תוך כדי שעבדנו, במהלך השבת השחורה וביום ראשון, אחרי כל אירוע, אם רק היו לנו כמה דקות, היינו מתכנסים יחד, מדברים יחד, איך התמודדנו, מה הדילמות, איך אנחנו מצליחים להשתפר. ביום ראשון בבוקר אמרנו: בואו נצא החוצה, בואו נדבר שנייה, כל אחד יגיד מה הוא מרגיש, ממה הוא חושש. מה הם האתגרים? פיזית ונפשית. ולהשתדל להיות הכי כנים שאפשר. זה שיח של צוותים. יש לנו עוד דרך ארוכה. יהיה פה מהלך של הרבה תמיכה שיצטרכו עוד לחשוב עליה. כרגע אנחנו עוד בשלב העיכול, אולי אפילו בשלב המלחמה עדיין, צריך להיות מלוכדים. בעזרת השם יגיע הזמן שנצליח לעבד את כל החוויות שלנו.

הודיתי שוב למנחם על הסיפור המרתק ומעורר השראה. כולנו תפילה שנצא מחוזקים מן החוויות הקשות שאנו חווים, ובלבינו הוקרה אין-סופית לצוותי רפואת החירום על תפקודם בתקופה זו, ותקווה שיזכו לכל סיוע ותמיכה הנכונה להם.

ראיינה והצלחתה על הכתה: חזית רפא.

השבת הנחורה 10fe

"...מקדש מלך עיר מלוכה/ קומי צאי מתוך ההפיכה/

רב לך שבת בעמק הבכא/ והוא יחמול עלייך חמלה..." (מתוך "לכה דודי").

קשה, קשה מאד.

קשה לי לשבת ולכתוב אחרי הטראומה שאשתי מרב ואני, יחד עם כל הקיבוץ, כל העוטף וכל מדינת ישראל עברנו בשבת ההיא.

עם ישראל חזק וביחד נצליח להתגבר, למרות הקושי העז.

באנו לשבת/חג להיות עם אמא שלי בת ה-100 בקיבוצה- קיבוץ סעד. החלפנו את עובדת הזה"ב שיצאה לחופשה. תכננו לחגוג להתפלל, לברך ברכת הגשם לרקוד (מי שנוהג...)

ערב שבת עבר בשמחה בלי שום ידיעה מה צפוי לנו בבוקר. למרות שכבר שמעתי קולות על מתח ועל דברים שקורים ברצועה...

ב-30.6 בבוקר אשתי מנערת אותי חזק מהשינה ושואלת: "מה זה?!". בבהלה. לא ידעתי אבל שמענו "צבע אדום", יירוטים של כיפת ברזל הרבה פעמים, וירדנו לאימא שלי לממ"ד.

עדיין לא מבינים את עוצמת האירוע, וכמובן לא מעכלים כלום.

הצטוונו לנעול את הדלת של הבית. אפשר לחשוב, בבעיטה קטנה היא נפתחת... עדיין ללא יריות. עדיין לא הבנו, ניסיתי לסגור את הנועל את תריס הברזל של הממ"ד, ולא הצלחתי. ביקשתי מאחותי שביום ראשון יסדרו את זה, אילו רק הייתי מבין כמה זה חשוב...

היינו בעין הסערה למרות שלא ידענו הרבה. (עין הסערה זה המקום הרגוע יחסית בלב הטורנדו האיום).

לאט לאט הרעש התגבר, מקלעים, טילים ועוד. הבנו שבכל הקיבוצים באזור חדרו מחבלים: מפלסים, כפר עזה, נחל עוז, עלומים, בארי ועוד ועוד ועוד.

ואנחנו עם אמא בממ"ד. אחותי ומשפחתה בממ"ד שלה. אחותי מעלומים שהייתה איתנו, הלכה לבת שלה לעזור לה, כיוון שבעלה של הבת מתנדב באיחוד הצלה והייתה לו, לצערנו, הרבה מאד עבודה.

התפללתי, קראתי בתורה, ברכת הגשם, והכל בממ"ד (משום מה "הלל" שכחנו להגיד...). ואימא בת ה-100 לאט לאט מבינה שזה לא עוד "סבב" אלא "האירוע של החיים". מכל המלחמות שעברה לא ראתה דבר כזה (בשנת 39 היא עלתה בעלית הנוער מגרמניה) לא מלחמת השחרור, בה אבא שלי כבר לחם בסעד התחתית (ליד כפר עזה...), לא הפידאיונים, מבצע קדש, מלחמת ששת הימים, מלחמת יום כיפור, וכל אותם מבצעים שעברו באזור.

ביום ראשון הצלחנו לצאת מלב התופת הבלתי נתפסת. זה היה הגיהינום בהתהוותו, והכביש היה מלא שאריות מהשבת הנוראית.

אמא, ובעצם כל הקיבוץ יצא, בכדי לאפשר לצבא למחות את זכר החמאס, לא רק "ימח שמם" בתור ביטוי, אלא לעשות את זה בפועל, לא עוד מבצע שיחזיק מעמד שנה שנתיים, אלא למחות את שלטון המרצחים האלו, הגיבורים על ילדים, תינוקות, נשים, אזרחים.

ולנו לא נותר אלא לחזק את הצבא, את החיילים ואת הממשלה, לאפשר למחות את שמם. לשחרר את השבויים, להתאבל על המתים, ולשקם את ההרס הנורא, הפיזי הנפשי והרגשי של כל העוטף, של הישובים שכמעט נמחקו... לא יהיה קל אבל אנחנו חזקים.

עם ישראל חי וחזק ובסוף ינצח.

ולבני נדב, שהוא מ"פ בתותחנים, אשלח ברכה: חזק ואמץ! אתה יודע את העבודה מצוין!

לנו נותר להיות חזקים ומחוזקים, להאמין שגם מתוך הקושי הנורא יצמח הטוב.

(נכתב ביום רביעי 11.10.23 - קודם לא יכולתי אפילו לשבת ולכתוב).

יוסי אולד, בנה הצעיר של חברתנו יוכבד אולד, תושב אפרה.

ב"ה

**במלאת שנה
לפטירתה של אמנו-סבתנו
שרה רבלין ע"ה**

נקיים אזכרה משפחתית לזכרה
ולזכרו של אבינו-סבנו חיים ע"ה

ביום רביעי אור לכ"ד כסלו | 6.12
בשעה 20:30

האזכרה תתקיים בזום

להצטרפות וקבלת קישור ניתן לפנות
לחיה רוזנפלד: 0544875798

**יהי זכרם ברוך
משפחת רבלין ורוזנפלד**

בשל המצב העלייה לקבר והקמת המצבה
תתקיים בהרכב משפחתי מצומצם

בית הספר היסודי "דור נבו"

בית הספר היסודי שמונה שש כיתות (א' – ו') ממשיך בינתיים ללמוד במתחם האוהלים שבחניית המלון, מציאות שמאתגרת מבחינות שונות. אנחנו מקווים מאוד שתוך שבועיים לכל היותר נעבור למתחם החדש בצמוד למועצה האזורית תמר, ושם נלמד בע"ה בכיתות גדולות, ממוזגות ושקטות, מחוץ לשטח המלון. כדי לשפר את הלימודים באוהלים קיבלנו תרומה של לוחות מחיקים ניידים מחברת "מגוון 2002", ותרומה של ארון כתר לכל כיתה מחבריי לגדוד במלחמת שלי"ג. תודה לכולם! המטרות שהצבנו לעצמנו (בקיצור רב) הן:

- א. יצירת מסגרת מסודרת וקבועה לילדים, דבר שתורם רבות לחוסן האישי ולחוסן המשפחתי.
- ב. לחנך את תלמידינו להיות: "טובים, ישרים ומאושרים".
- ג. לתת מענה רגשי מותאם למצב הילדים, לזמן ולמקום.
- ד. ללמד בהתאם ליכולת ולמצב, תוך ניצול המשאבים המיוחדים שעומדים לרשותנו.

המשאב המיוחד ביותר שעומד לרשותנו הוא צוות המורים הנפלא! רוב המורות והמורים הם חברי קהילת סעד, ולאחרונה נוספו אלינו גם מורה ומורה מתנדבים, שהתגייסו למשימה. המורים כולם עושים מאמצים רבים כדי להצליח, למרות המצב והתנאים, לגבש את הקבוצות ולקדם את התלמידים מהבחינות השונות. אחד הדברים המיוחדים בבית ספרנו הוא שיש לנו כאן שני מורים מיוחדים לנגינה: אסף סוברי שמלמד גיטרה, וצור סגל שמלמד מנדולינה. מנדולינות הבאנו מבית הספר, וגיטרות – קיבלנו בזכות אנשים טובים ומיוחדים מקרוב ומרחוק שדאגו לנו. היום, כל ילד (מכיתה ג' ומעלה) יכול לקבל כלי בהשאלה וללמוד לנגן. הזדמנות מיוחדת. יש עוד מה לספר, אך נסתפק בזאת הפעם.

תודה רבה לכל צוות המורות והמורים שלנו, ולכל האנשים שסביבנו שעוזרים לנו בדברים שונים ומשמעותיים!

יחזקאל א' – אנהל בית הספר היסודי במלון

יום בחי"ת חטיבה בקמפוס מצדה 'דור נבו' – יומן דימיני של הנצח

- 00:00** רגע לפני שנפרד מהחבר'ה בלובי, שואל – באים מחר לבית ספר? עונים – לא יודעים, נראה מחר בבוקר.
- 9:20** – נכנס לחדר אוכל במלון נבו, שואל חבר – אתה בא היום לבית ספר? הוא עונה לי בשאלה – אתה מגיע? עושה סיבוב ב"בופה", שוב אותו האוכל, מעמיס בצלחת.
- 9:25** – מתיישב לשתות שוקו ולאכול פיצה ופנקייקס.
- 9:32** – מישהו כותב בקבוצת הווטסאפ שההסעה הגיעה, חושב בליבי אז מה? כל בוקר כותבים, ויש עוד עשר דקות עד שיוצאים.
- 9:36** – מישהו מהמורים כותב 'יצאנו', טוב אז עכשיו זה באמת, רץ עם כוס שוקו ביד וערימת פנקייקים לאוטובוס, מגיע מתנשף, הנהג לא מסכים שאעלה עם האוכל. נותן לאחד המורים לשמור לי את האוכל עד שנגיע.
- 10:00** – שיח בוקר, חושב לעצמי: שוב חפירות... ואז מגלה שאני לא לבד עם החוויות שחוויתי בשמחת תורה, ומסתבר שאני נורמלי ואני לא היחיד שמשתגע מהאחים בחדר במלון וההורים...
- 11:00** – שיעור מתמטיקה, מחפש איזו מחברת, רצוי מחברת חשבון וכלי כתיבה, מסתפק בדף משבצות, מנסה לחדד את התאים המנוונים במוח שלי ואת העיפרון, מסתבר שמהו עוד עובד...
- 12:00** – שיעור אחרון להיום, יוצרים, להיכנס לשיעור או לוותר לעצמי ולהישאר בחוץ?!
- 13:00** – ההסעה חזרה הגיעה, שמח שלא וויתרתי לעצמי והצלחתי עוד יום לקום וללמוד.

ואכש"ו ברצונות...

לפני כחודשיים, בעזרתם של אנשים מהקהילה ומחוצה לה, הצלחנו להקים מסגרת חינוכית לילדי החטיבה מהקיבוץ. בתחילה נדרשנו לקבל החלטות בכמה עניינים: מיקום הלמידה, תכני הלימוד, שעות המערכת, צוות המורים ועוד. החלטנו לצאת מכותלי המלון, למרות הנסיעה הכרוכה בכך, כדי להפריד בין מתחם המגורים למתחם הלמידה. אנחנו נוסעים מדי יום למרכז המבקרים מצדה בו לומדות כיתות ז', ח' ולמכון המחקר הסמוך, בו לומדת כיתה ט'. הפכנו את מתחמי הלמידה למעין כיתות שאת קירותיהם אנחנו ממלאים בתוצרי יצירה וכתביה מהלמידה. התלמידים יוצרים בחימר, ברקמה ובציור.

קבענו עוגנים במערכת, כמו למשל: מפגש בוקר כיתתי שבו הזמן מוקדש לשיח חינוכי, רגשי, לטובת עיבוד החוויה שחוונו בשמחת תורה וכדי להתבונן על מגורינו במלון ולחשוב איך כל אחד ואחת מתמודדים עם המציאות המורכבת הזו. אנחנו משתדלים שבמגוון מקצועות – ספרות, תנ"ך, אזרחות, גיאוגרפיה – תכני הלימוד יהיו רלוונטיים ושיקו לנושאים אקטואליים, זה עוזר לתלמידים להתחבר ללמידה ולקחת חלק בשיח.

חשוב לנו 'על הדרך' להרוויח מהעתקת מגורינו לאזור- מדי יום רביעי אנחנו מטיילים, כל כיתה עולה פעם בשבוע ברכבל לשיעור חינוך על המצדה עצמה, וזו חוויה מאד טובה, היה לנו סיור מעניין במעבדות של מכון המחקר, ומהכיתות שלנו בקפיטריה של מרכז המבקרים נשקף נוף מדהים. בעקבות המצב מגיעות אלינו תוכניות לימוד מגוונות ושוות ודמויות מרתקות שמעשירות אותנו.

הצוות שלנו מורכב ממורים מהחטיבה בסעד, ממתנדבים מהקהילה שבאים ללמד מדי שבוע וגם ממורים שמשקיעים במיוחד ובאים אלינו מהסביבה הקרובה והרחוקה, ממורות חיילת ומשינשינים של תנועת הצופים. יצרנו מערכת חינוכית שיש בה גם לימוד ותוכן, וגם הכלה, חלק מהתלמידים מגוייסים ללמידה ולחלקם מאתגר מתמיד. אנחנו משתדלים מצד אחד לקבוע כללים למסגרת ומצד שני להיות גמישים, מתוך הבנה שלא כולם פנויים ללמידה בעת הזו. אנחנו שמחים מדי יום לנסוע מהמלון באוטובוס מלא בתלמידים שבחרים לקום ולהגיע בעקביות למסגרת החינוכית. מוזמנים אלינו לביקור.

תאריך אייל – מחנכת כיתה ט' בחט"ב דור נבו, קמפוס מצדה.

דור נבו – התיכון במלון!

אז מה קורה עם החבר'ה בתיכון שגרים במלון? בניגוד לבית הספר היסודי ולחטיבה הקיימים כבתי ספר בסעד, אותם צריך היה להקים מחדש במלון נבו, אין לנו כידוע תיכון בסעד, וילדי הקיבוץ מפוזרים על פני ספר שונים ומגוונים ברחבי הארץ. חלקם בפנימיות וחלקם בתיכונים ללא פנימיה. בשבועות האחרונים אנחנו מנהלים כאן תיכון מתוק ומשפחתי שלומדים בו תיכוניסטים שנהנים מחוויית הביחד, מהחום הקהילתי ומהקירבה לחדר במלון.

מכל המיפויים שעשינו עולה שהתיכונים סטים, כמו כולנו, קצת מבולבלים. הם מאד אוהבים את המסגרת שלנו במלון, אבל גם חשוב להם מאד לשמור על קשר עם התיכון המקורי שלהם, אליו יחזרו בעז"ה אחרי המלחמה. ולכן הם לפעמים נוסעים ולפעמים נשארים. יש כאלה שמקום הלימודים שלהם מאד רחוק מים המלח, יש שמרגישים לפעמים שקשה להם כשהם שם, כי רק הם מהעוטף, והם מרגישים קצת בדידות וניתוק מהקהילה שלנו, ויש כאלה שלומדים שלושה ימים בתיכון שלהם ומצטרפים בשמחה ללימודים כאן במלון בימים האחרים של השבוע, כדי להרגיש את החוויה של הביחד המיוחד הזה. בכל מקרה, יש כאן קבוצת נערים ונערות מקסימה שלומדת במשחקה של המלון ובלובי ובחדר האוכל, ובמקומות שלא ממש עונים על ההגדרה של כיתה, אבל יש בהם מרחב ושמחה ללב ולנפש!

יום הלימודים מורכב משלוש יחידות לימוד ולומדים בו תנ"ך, אנגלית, מתמטיקה לשון, ערבית מדוברת ואזרחות. יש לנו גם יחידה שבועית בשם "מרימים את הרוח!" שבה פוגשים הילדים אנשים מעניינים, אנשים שנמצאים במרכז העשייה בימים האלה בתחומים שונים, ובעיקר אנשים שיכולים להרים את הרוח ולתת כוח והשראה לכולנו! בבית הספר מלמדים אנשי סעד יקרים שהתגייסו בשמחה למשימה (ממש רציתי לפרט את כולם אבל בגלל החשש שאשכח מישהו, ויתרתי. תאמינו לי שמדובר ברשימה של אנשים נהדרים!) ויש גם אנשים טובים ונדיבים מתיכון אורט בערד, וכן עוד מתנדבים שבאים בכל שבוע ללמד אותנו ממיתר ומירוחם ואפילו מקרית גת. אשרינו שזכינו בעם כזה, בקהילה כזאת ובנערים ובנערות מקסימים כאלה שכל מי שבא ללמד אותם, פשוט מתפעל!

דורות וייס - מנהלת התיכון במלון

סצורת הודיה לצוות מלון נבו

אנו, חברי וחברות קיבוץ סעד, מתגוררים כאן בים המלח כבר תקופה לא מבוטלת. מאז שהגענו הנה, צוות המלון ובראשו המנכ"ל שי דדוש עושים עבורנו כל מה שאפשר כדי שנהיה בבית. ניסינו לחשוב כיצד נוכל להביע את הערכתנו הרבה כקהילה, העלינו את הצורך הזה בצוותי חשיבה ובפורומים שונים ולאט לאט הבשיל הרעיון - ארוחה מפנקת לצוות המלון, תוצרת קהילת סעד.

מורן טובים לקחה פיקוד על הפקת האירוע וגייסה את ערן גינזברג ואותי. תיאמנו תאריך עם שי המנכ"ל וקבענו את הארוחה בשעת צהרים, בזמן חילופי המשמרות, כך שכל העובדים יוכלו להשתתף. גייסנו לטובת האירוע בשלנים מוכשרים, עורכות שולחן חרוצות, מלצרים אדיבים, נגנים מחוננים וכמובן את אבי, צלם הבית, שיתעד את האירוע המרגש.

היום המיוחל הגיע. אחרי עבודה רבה בהכנות במטבח ובחדר האוכל, נפגשנו כל הקהילה בכניסה לחדר האוכל וקיבלנו את העובדים במחאות כפיים סוערות המביעות את תודתנו הגדולה. הארוחה הייתה טעימה ומפנקת אבל העיקר הוא שהצלחנו באמת להעביר עד כמה אנחנו מעריכים את עבודתו הקשה של צוות המלון עבורנו. הצוות התרגש מאד וכמובן גם אנחנו, אנשי סעד.

מדהים לראות כמה משמעותי היה זה עבורנו לחזור אפילו לרגע - להיות בצד הנותן.

תודה גדולה לכל מי שלקח חלק ועזר להצלחת האירוע!

ע'י פנס

מתיבת המכתבים

מכתב מאת יקירה ואלפז' שי

קהילה יקרה,

לפני כשנתיים בחרנו לקבוע את מושבנו בקיבוץ סעד ולהצטרף לדורות של חלוצים שראו בהתיישבות בחבל ארץ מיוחד שכזה את משימת חייהם.

"בנגב ייבחר העם בישראל.. מאמץ זה יקבע גורלה של מדינת ישראל ומעמדו של עמנו בתולדות המין האנושי". דבריו של בן גוריון משנת 1955 ברורים לנו עד כאב דווקא היום, ומתוך כך גם ההבנה כי בחרנו נכון. מיומנו הראשון בקיבוץ מצאנו כי תחושת השליחות, הערבות ההדדית ומאור הפנים הם נר לרגלם של החברים בסעד. מצאנו בית הן במובן הפרטי והן במובן האידיאולוגי ועל כך תודה.

מציאת ה"מקום" הובילה אותנו לבחור לקיים את בריתו של בננו במלון יחד עם כל הקהילה. זו הזדמנות עבורנו להודות מעומק הלב לכלל החברים על השמחה המשותפת, על העזרה ומאור הפנים של כל אחד ואחת מכם. תודה על האפשרות לחיים בתקופה שכזו. רבים וטובים הם האנשים שבזכותם הברית יצאה אל הפועל, ועל כך תודתנו מעומק הלב. ההתגייסות החמה והעוטפת במיוחד בזמן זה מרגשת מאד.

שנוכה להחזיר לכולכם בשמחות.

בהזדמנות זו נצרף הסבר קצר על שמו של בננו - "סיני אילן".

חברנו הקרוב אילן פיורנטינו נלקח מאיתנו בתחילת המלחמה. אור פניו של אילן מלווה אותנו בכל מקום. בקשתנו שמעט מן האור של אילן ישפיע שפע טוב על בננו ושזכרונו יחיה בתוכנו. בתוך משפחתנו.

"והעם רואים את הקולות..". הרצון להחיות בתוכנו את אותו המעמד. רגע בו כל העם היוצא ממצרים נעמד תחת ההר הגבוה, רגע בו מוכנים כולם להתכנס עבור דבר מה גדול יותר. אנו מתפללים לאחדות בכל שעה, בשעת משבר ובימים של שמחה. סיני הוא עבורנו הביטוי הגבוה לאחדות, כך אנו רואים את משפחתנו ואת עמנו.

בתפילה לשלום חיילנו ולחזרתם של כל השבויים והנעדרים עוד היום.

עם ישראל חי!

אורי, ליבי, סיני, יקירה ואלפז' שי

מכתב שקיבלנו מקבוצת הרבנים והרבנות שביקרו אותנו במלון

לחברי קיבוץ סעד היקרים!

שמחנו להכיר אתכם וללמוד מכם על ההיסטוריה של הקיבוץ.

התרגשנו לשמוע את החוויות הקשות שעברתם בשמחת תורה, ויותר מזה התרשמנו מתורת הציונות והחלוציות שלכם. באנו לארץ כדי לחבק את עם ישראל, אבל באמת קיבלנו חיבוק עצום מכם, ואנו עדיין מרגישים את אהבתכם אחרי שובנו לניו יורק.

בציפיה לפגוש אתכם בקרוב בבתיכם בקיבוץ, עם הרבה תפילות לשלום, והמון אהבת ישראל!

הרב יונה כרמן

ישיבת חובבי תורה - ניו יורק

לצוות חומ"ש היקר!

רצינו להגיד תודה רבה על החבילות, היה מרגש ומשמח לקבל אותן. המחשבה עלינו מחממת את הלב. תודה על

הדאגה גם מרחוק, ומחכים כמו כולם לחזור לקיבוץ!

צ'ירי חומ"ש

דיווח מן השטח – מצולף מול צנה

אתמול (הדברים נכתבו לפני יותר משבועיים) נסענו לראות מה מצבם של אתרי המורשת שלנו בעוטף עזה. עם המנהלים אנו בקשר ישיר מהיום הראשון למלחמה. החברות הזו שנבנתה במשך השנים היא דבר שאין חזק ממנו והיא הדרך היחידה להבין מה באמת קורה באתרים. אז אני וכמובן קרן וצוות החינוך בכלל, וגם עמרי שלמון המנכ"ל, מצויים בשיחות תכופות עם המנהלים, אך בכל זאת אין טוב ממראה עיניים.

האתר היחיד שלא היתה לנו כל אינדיקציה למצבו היה "מעוז מול עזה" בסעד. בתיאום עם דויד דרורי, מנהל האתר, שלא יכול היה להגיע לצערו ולצערו, הגענו וגילינו שהתחולל במקום קרב שאין אנו יודעים את כל פרטיו (אולי מישהו פה יידע, ויוכל להחכים אותנו?)

הנזק הראשון הוא מפגז שהעיף את הפרגולה שבכניסה לאתר. הנזק השני נגלה על כל חזית המבנה ששומרה לא מזמן על ידי המועצה לשימור אתרי מורשת בישראל. ניתן לראות בתמונות את החזית מחוררת בכדורים ונזק משני בפנים. אמנם לקומה השנייה לא יכולנו להגיע אך נראה שהנזק המשמעותי הוא דווקא שם.

את סיפור הקרב המלא אנו לא יודעים אך מי שפתח לנו את השער היה עדיאל גינזברג (שדומה שתי טיפות מים לאביו בני ז"ל, המנהל המיתולוגי של האתר), והוא שסיפר לנו את הסיפור הבא:

כנראה מחשש למחבלים בוצע ירי של כוחותינו על המבנה שמהווה גם היום נקודה אסטרטגית בין כפר עזה לסעד בסמוך לכביש 25. בנקודת זמן מסוימת D9 שהיה במערכה קיבל פקודה להוריד את המבנה מחשש למחבלים, ואז קצין מילואים, בן קיבוץ סעד שהיה במקום, קפץ בין המבנה ל D9 בכדי לעצור את ההרס ובכך הציל את המבנה.

אי אפשר להבין באופן מלא את מה שהתרחש, ואת השאלה הלא פתורה של חזרת התושבים לבתיהם בעוטף, ללא הבנת החיבור העמוק בין המורשת ההיסטורית של סעד ושל העוטף בכלל לבין אנשיה, ואת החיבור החזק לאדמתם. לראות ולשמוע את חברי הקיבוץ: דויד דרורי, עדיאל גינזברג והקצין שקפץ להצלת המורשת (מדובר באבנר בן-נון שאת סיפורו הבאנו בעלון פרשת "לך לך"), באהבתם להיסטוריה, שהיא חלק ממי שהם, מהסיפור שלהם, זה כוח שאין לזלזל בו. אין פה סיכום או ציווי מבחינתי, רק עובדה שאולי קצת נשכחת בכל הטירוף והפחד שאופף אותנו בימים אלה.

**אצלך אצלך אצלך – סמנכ"ל המועצה לשימור אתרים, מתוק ד"ר הפויסקוק אלו.
הביא לדפוס עדיאל גינזברג**

רגע של תרבות

לזכרו של אליהו הכהן – חוקר הזמר העברי

'כשם שלהסטוריה יש שירים, כך לשירים יש הסטוריה'. זו הכותרת שנתנו יואל רפל ומרדכי נאור למאמרם על אליהו הכהן ז"ל, חוקר הזמר העברי לדורותיו, שהלך לעולמו לפני כשבועיים, בגיל 88 ('הארץ', ד' בכסלו, תשפ"ד). אליהו הכהן נולד בתל אביב, בשכונת נווה צדק. היה ידוע בקרב שוחרי הזמן העברי כחוקר, מרצה וידען מופלג, מגיש תוכניות רדיו וטלוויזיה לאורך שנים ('יין ישן נושן', 'שרתי לך ארצי', 'על הדשא'). חתן פרס ישראל על מפעל חיים ותרומה למדינה (2013).

בתקופת 'ארץ ישראל', טרום המדינה, היו שירים רבים שנחתמו במילים 'עממי', 'לא ידוע', בדבר מקורם: אליהו הכהן ביטל מילים אלה. מטרתו הייתה להגיע למחבר, באמצעות רמזים מפי צאצאים, שכנים וארצות מוצא, וכך גאל אותם ואלמוניותם, בעיקר היו אלה מאנשי העליות הראשונות, במושבות ובעיר תל אביב.

אליהו הכהן התמחה גם בתחום נוסף – בעולם המחשוב. היה זה הוא שהכניס את המחשוב לבנקים, לכרטיסי אשראי, למערכות עיתונים, בהיותו בקי גם בלשון העברית המציא את המונח 'כספומט' שמקורו בעברית המדוברת שלנו.

בספרייתו הפרטית יש מגוון עשיר של נושאים: ספרי שירה, הסטוריה של ארץ-ישראל, ספרי מדע, ביולוגיה ומקראות בעברית למן המאה ה-18 ועד קום המדינה. איש צנוע, ציוני, הסטוריון, חרוץ, איש אשכולות. יהי זכרו ברוך.

דליה דן

סיפור סבא (קיבוצניק)

יום אחד יצא טרקטור לעבר השדות היותר רחוקים של הקיבוץ. נהג הטרקטור היה מזקני הקיבוץ, ובעגלה מאחור ישבו מתנדבים וסתם צעירים פראירים, מהסוג שנוהג לעלות על העגלה הכי מטלטלת במשק, בדרך למשימה מרתקת, כמו סיקול אבנים או ניכוש עשבי ענק בחום של 50 מעלות. פתאום, בשביל צר בין החלקות, נעצר הטרקטור ולא זז.

רוב החבריה אפילו לא שאלו מה קרה. הם שלפו סיגריות או סתם מתחו את הרגליים. אבל אחרי דקות ארוכות בהן הטרקטור עמד במקומו, חלק מהם הואיל להרים ראש, ולנסות להבין מה סיבת העיכוב, ממול, על השביל הצר, עמד טרקטור מהקיבוץ השכן – עלומים. על ההגה ישב קיבוצניק קשיש ודומה להפליא לטרקטוריסט שממולו. חולצה כחולה, שפם לבן, כובע חסר צורה.

שני הטרקטוריסטים עמדו זה מול זה כמו שוורים, ולאיש מהם לא הייתה כוונה "להכניס רוורס". למחול על כבודו ולפנות את הדרך. מה פתאום?! שנים של יריבות סמויה וגאוות יחידה פיעמו כעת בשני הטרקטוריסטים. רק אחרי נצח קטן, וכנראה בגלל פנייה עצבנית במכשיר הקשר, ויתר הקשיש מעלומים. נסע לאחור וחיכה שם זועף. כשעבר שם הטרקטוריסט של סעד, הוא צעק: "בגלל שלכם קראו 'עלומים' לפנינו תפסתם תחת!!!"

הטרקטוריסט מסעד חייד לעצמו בסיפוק, ונשך גזר שהוציא מהכיס. והצעירים שעל העגלה צחקו קצת וקיבלו שיעור קצר בהיסטוריה ובסיפורים מקומיים, המצליחים להזין קטטות נהגים גם עשרות שנים לאחר מכן.

בימים אלו מתחילים להיאסף וכבר להיכתב דפי ההיסטוריה הבאה שלנו. סיפורים על תעצומות רוח וגבורה, שלא היו מביישים שום טרקטוריסט...
 גיבורים וגיבורות רבים, כל כך בלתי צפויים.
 גבורה אזרחית וגבורה קרבית, גבורת הורים וילדים, אנשים שהצילו יישובים שלמים, וכאלו שעדיין לא יודעים למי לפנות כדי להודות להם על כך. וההבנה ההולכת והמתבהרת שהפנים המופלאות שהתגלו בקיבוץ ובישראל מאז השבת השחורה, הן הפנים האמתיות שלנו.
 אם אנחנו רוצים לשוב לעצמנו - כדאי מאד לכולנו שנצרוב זאת ונזכור ולא נשכח לעולם!
 בעזרת ה' נעשה ונצליח, וננצח!

מלאכי שילר

לה אתה הופיע!

המגזין "סגולה" (מגזין ישראלי להיסטוריה), בגיליון האחרון – 161- נובמבר 2023, מפרסם מאמר מאת **תמר ירדני** ושמו "לעזרת הנגב- סיפורו של קיבוץ סעד".
 במוקד המאמר- ימיו הראשונים של הקיבוץ, לפני 76 שנים, בנגב. (אקטואלי בהחלט, בימים בהם אנו נאבקים על זכותנו על הנגב המערבי...)
 המאמר המלא עלה לאתר "סעד: סיפור מקומי" וניתן להגיע אליו על-ידי לחיצה [כאן](#) או על-ידי סריקת הקוד המופיע בהמשך.
 חן ויישר כוח ל**זאב קינו**, בן הקיבוץ, אשר היה עורך הדיגיטל של המגזין, והוא שהפנה את תשומת לבנו למאמר.

למתנדבים בעמ - פרק 3

עדי גיל, אחות במחלקה הגריאטרית במרכז הרפואי שערי צדק, בתם של חברינו אמנון ואפרת גיל מאחוזת אתרוג, יזמה והביאה בשבוע שעבר 30 מתנדבים מן המחלקה שלה לעבוד בחממות האמרייליס שלנו.
 עדי מספרת כי היו ביניהם מנהלת המחלקה, רופאים, אחיות, כוח עזר ועוד, ותיקים ועולים חדשים, כולם ברוח טובה ומתוך רצון להיטיב.
 היום כולו הוקדש ל**זכרו של בנימין טקה ז"ל**, חייל מגדוד 51 של גולני שנרצח בכיסופים.
 בנימין הוא בנה של זיווה טקה, העובדת במחלקת גריאטריה.
 צוות המחלקה, יחד עם זיווה, עסק בשתילת פקעות אמרייליס בחממה, כשכולם לבושים בחולצות ועליהם הכתובת:
"גולני שלי!"

וצור? מן הנצפה במשק: החיטה (אוסלו) צומחת שוב.

השבוע החל זיו יערי לזרוע חיטה בשדות סעד. בשורה משמחת הממלאת את הלב בתקווה. יישר כוח גדול.

60 שניות על השיר "החיטה צומחת שוב"

אחרי שאמו אלמה אברהם בת ה-84 נחטפה מביתה בנחל עוז לעזה, חיבר השחקן אורי רביץ מילים חדשות לשיר האייקוני "החיטה צומחת שוב". השיר נכתב במקורו לזכר 11 הנופלים מבית השיטה במלחמת יום הכיפורים. (מילים: דורית צמרת, לחן: חיים ברקני).

בנותיה של המשוררת נתנו את אישורן ולהקת הגבעטרון העניקו לו ביצוע מצמרר.
...זה לא אותו הנגב, זה לא אותו הבית,

אתם אינכם ומוכרחים לשוב

השביל עם השדרה ובשמיים עיט

אך החיטה צומחת שוב

(והבית האחרון):

...וכל מה שהיה, אולי יהיה לעד

זרח השמש, שוב השמש בא,

עוד השירים שרים אך איך יוגד

כל המכאוב וכל האהבה?

הן זה אותו הנגב, הן זה אותו הבית

אתם אינכם ומוכרחים לשוב,

ואיך קרה, ואיך קרה ואיך קורה עדיין

שהחיטה צומחת שוב?

והבשורה הטובה היא שהחטופה אלמה אברהם שוחררה השבוע מידי החמאס, והיא מתאוששת בבית החולים סורוקה. בעזרת השם עוד הרבה בשורות טובות, ישועות ונחמות לכל עם ישראל!

הודעה מטעם ועדת דת

ביום שלישי הקרוב כ"ב כסלו, 5.12, ישיבת מעלה גלבע אתנו במלון נבו, בין השעות 14:30 עד 18:00.

יחידה א 14:30 - 15:45

שיעורי טד קצרים לציבור.

הפעלת חברת הילדים
(בתיאום עם החינוך החברתי)
לפי שכבות מ' א' עד י"ב.

יחידה ב 15:45 - 16:25

ארוחת ארבע קהילתית עם ניגונים.

יחידה ג 16:45 - 17:00

מנחה, לימוד קצר, ערבית

יחידה ד 17:00 - 18:00

הפעלות מגוונות באוהלים לילדי א-יב שיעור לזוגות הצעירים (בייביסיטר מאורגן)
שיעור לכלל הציבור ע"י ראשי הישיבה.

פרטים נוספים יפורסמו בהמשך, לקראת יום שלישי.

בואו בשמחה!

לצומר בן אהרן בר המצווה
ברכות ואיחולים חמים
להורים תהלה ואלף בן אהרן
לסבתא ולסבא ג'יף ויצנקוש ליוון
ולכל המשפחה המורחבת
שתזכו לשמחות הנחת והשלווה!

עניינה על מנהלת הקהילה

קהילה יקרה,

בהמשך לאסיפה של אמש, מצורפים עיקרי הדברים :

חודשיים בתוך המלחמה ואנחנו מנסים לייצר ודאות בתוך מציאות של אי ודאות ומציאות שמשתנה כל הזמן. בשלב זה אין צפי ודאי לגבי סיום שלב המגורים הארעיים (בשונה מהיישובים שנפגעו באופן שמחייב בניה מחדש של היישוב, ליישובים אלה יש תאריך יעד למעבר לפתרונות המגורים שמייצרים עבורם). סעד תלויה בגורמים שלא ניתן לצפות: הפסקת האש, הלחימה המתוכננת ועוד גורמים שאין מי שיודע לצפות אותם מראש. מדובר באי ודאות חריפה, המקשה על החלטות ומכבידה על הנפש.

ביום שני נפגשנו עם מנהלת "תקומה", זבולון כלפה, אריאל סאסי, חגיב חכמון ואנוכי. והצגנו לפנינו את עיקרי תכנית השיקום של סעד. כמו כן הצגנו את הקושי העצום שחוסר הודאות מייצר לנו, ואת הצורך שעולה בפתרון ביניים. במנהלת "תקומה" ישנה הבנה שייתכן ונבחר בפתרון ביניים, והם יתמכו ויסייעו לנו לממש זאת ככל שניתן. בשבועות האחרונים אנחנו מקיימים קשר עם ראשי רשויות וגורמים נוספים בערים השונות (בי"ש, מודיעין, להבים, קריית גת, יד בנימין, ירושלים ועוד) ומול הקיבוץ הדתי, על מנת למצוא אפשרויות המתאימות לצרכינו ככל הניתן. מאמץ זה מלווה בחשיבה על צרכי הקהילה והשפעת אופי החלופה על הקהילה ועל הפרטים שבה. אנחנו בוחנים מדדים שונים כמו סביבה כפרית לעומת עירונית, מקום לכלל הקהילה לעומת פיצול הקהילה, מרחק ממרכז החיים שלנו בסעד ועוד. על מנת לבחון את האפשרויות ולהביא אותן להחלטת האסיפה מוקם בימים אלו צוות דיור. הצוות יכלול נציגי הנהלות ונציגי ציבור מהשכבות הגיל השונות ככל שניתן, והוא ירכז את כל המידע הקיים, יבחן ויגבש חלופות ויביא אותן בהקדם האפשרי לציבור.

החלטה על מעבר למגורים זמניים מחוץ למלון כרוכה בהעברת המענים הקהילתיים שנבנו עד כה. הקמה מחדש של מענים אלה (מערך תמיכה למבוגרים, מערכת חינוך לכלל הגילאים, ועוד) עשויה לקחת כחודש-חודשיים לאחר שנעבור. זאת בנוסף לזמן שידרוש המעבר עצמו. מדובר באיתור חלופה, קבלת החלטה ומעבר בפועל. מהלך כזה שווה השקעה במידה ונהיה בפתרון הביניים כמה חודשים טובים. אך אם נוכל לחזור כבר לאחר חודש, האם זה שווה את המאמץ?

במקביל אנחנו ממשיכים לייצר מענים לצרכים השונים בתוך המלון על מנת להקל על שגרת החיים. אנחנו נמצאים במציאות קשה מנשוא, בה הארעיות ואי הודאות לא נותנות מנוח. מעבר להתמודדות עם החלטות קשות יש צורך לשאת את חוסר השקט הפנימי, התסכול, חוסר האונים והמחשבות השליליות. חשוב לדעת שהרגשות הקשים הם חלק מהתהליך. אין לנו דרך למנוע אותם, אך אולי ההכרה בהם תוכל לאפשר להיות סלחניים כלפי עצמנו וכלפי זולתנו.

הקהילה שלנו מתמודדת עם אתגר שלא שיערנו בנפשנו, נמצא יחד את הכוחות להתמודד איתו. שתהיה לכולנו שבת שלום ומנוחה.

שלכם –
עיון

עבת עלוט ועקט,
ואי ייתן ויישארו כל תפילותינו
וישובו כל חיילינו וחטופינו בשלום לביתם.
עבת על בערות טובות, יוצרות ונחמות.